

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

0 razmerah v Trstu

priobčila je Praška „Politik“ v svoji 229. številki z dne 17. t. m. nastopni dopis:

„Indignatio fecit versum — razjarjenje napravilo me je poročevalcem. Ko sta pri zadnji budgetni debati v zbornici poslancev gospoda Klun in Šuklje kazala na žalostne odnose Slovanov na Primorskem, osobito na Trst, sta bila gospoda Luzzatto in Burgstaller silno po konci in velika bila je zgovornost teh blagih dveh sinov Adrije, da bi položaj Slovencev v Trstu narisala kot sijajen in zavidanja vreden. In gospoda imela sta pravo, britko pravo, smešiti položaj Slovencev v Trstu, kajti nemšk pregovor že uči: Kdor ima škodo, mu za posmehovanje ne treba skrbeti. Na pr.: L. 1884. odbil je mestni magistrat Tržaški prošnjo za slovenske ljudske šole v Trstu, dasi je imela prošnja nad 1400 podpisov, priziv ki se je proti temu uložil na c. kr. namestništvo v Trstu, rešil se je pred 14 dnevi, torej čez — čitaj tri leta — tako, da se prošnji ne more ustreči, ker je za Slovence že dovolj šol v okolici Tržaški (!!). No, istina je, da so v okolici slovenske šole, a te so 3/4 ure do 2. uri oddaljene, tja naj bi torej slovenski roditelji pošiljali svojo deco v šolo?

Trst dobil je državno železnico. Vsa proga speljana je po ozemlju, na katerem izključno bivajo Slovenci. Kaj bi bilo naravneje, nego pričakovati, da se ne bode pri dotičnih napisih slovenščina, ako se jej že ne daje prednost, vsaj ne potiskala za nemščino in italijanščino, — ne, tega neso storili, temveč „škartirali“ so slovenske napise.

Prišla je vesela vest v deželo, da dojde 500 dragih gostov iz zlate Prage k bratom slovenskim na pohod. Bliskoma šla je vesela vest od ust do ust. Praznično okrasila se je Ljubljana. Prvi nje meščan hitel je častitim gostom nasproti, da jim izreče svojo dobrodošlico! Kako vesel dogodek je bil prihod Čehov za Slovan v Trstu, dokazovala je tisočera množica, ki jih je z gromovitimi „Živio!“ pozdravljala. A pri tem bi morali videti gospode policijskega ravnateljstva Tržaškega, kako so kar v tolpah po 12 vkupe prikorakali, kako so v svoji uradni gorečnosti lovili vsak slovansk pozdrav, kako so zabranjevali slovanske napeve in pesni, kako so

odpravljali slovenske zastave, — vse to moralo se je gledati!

Tolika za uvod za „Res Tergestinae“, katere bomo pri priliki podrobneje preresetavali, tu le še jedno vprašanje: Je li Tržaške policije načelniku, ali bolj rečeno policijskemu svetniku Vidicu znano, da ne živimo več v petdesetih letih, da imamo svobodno ustavo in državne osnovne zakone, po katerih se mora vsakdo ravnati, mu je li znano, da imamo zakon za varstvo hišnega miru? Nadejamo se, da Tržaške čitalnice vodstvo ne bode odlašalo, marveč na to vprašanje od gospoda Vidica zahtevalo odgovora. Slovenski poslanci naj pa tudi store svoje, da v bodoče narod slovenski ne bode razpostavljen — policijskega uradnika sitnostim.

Einspielerjeva slavnost.

(Dalje)

Izmej naštetih gospodov so nekateri precej obširno, vsi pa dnevu primerno in naudušeno govorili. Poleg gosp. Rubetića, ki se je, kakor Hrvatje sploh, skazal jako vrlega govornika, ugajal nam je izredno g. velikošolca Rakeža lepo sestavljeni in s pesniškim zanosom pronašani nagovor. Jako odločno glasil se je nagovor zastopnika srednješolskih dijakov, najganljiveji pa je bil prizor, ko je g. župnik Logar, bivši Einspielerjev sošolec, ki bode tudi letos svojo zlato mašo pel, vprašal jubilanta: „Kaj me ne poznaš?“ in sta potem oba sivolasa moža s solznimi očmi se objela in poljubila.

Zlatomašnik monsignore Einspieler, ki je takoj zjutraj pred tarovžem došle goste v daljšem nagovoru pozdravil, potem zlato mašo služil, po maši pa v krepkem govoru občinstvo izpodbujal, da bode zvesto svoji veri in jeziku svojemu, odgovarjal je dasi ob 1/2. uri popoldne še tešč, na vse te pozdrave in nagovore z mladeniško čilostjo, krepko in duhovito. Za vsacega imel je nekoliko umestnih besed, nekaterim odgovarjal je celó v obširnih govorih, vsacemu poklonil je v spomin na redki slavnostni dan svojo fotografijo. Vsi, ki so bili prisotni, divili so se tej svežosti in krepkosti in veselili v srci, da zlatomašnik kljubu tolikej starosti še tako lahko nosi svoja leta.

Ko je bilo poklanjanje deputacij in zastopnikov završeno, pričel se je banket. Kakor smo že pove-

dali, bil je banket v zidanem, z zelenjem, zastavami in raznimi primernimi napisi okrašenem g. Žalnika kozolci, ki je na jako prijetnem prostoru, s katerega je ob lepem vremenu krasen razgled po divni okolici in na sive vrhunce naših planin. V ta dan pa nam je zelo neugodno vreme z meglami zakrilo ves razgled, neprestani silni dež pa je razkropil občinstvo in odvrnil mnogo ljudij, ki bi se bili radi udeležili banketa, pa neso dobili prostora. Zategadelj bilo je pri banketu, prerejenem za 260, samo 186 osob. To število ob sebi že ni malo, z ozirom na Sveče, oddaljeno gorsko vas, sme se po vsej pravici imenovati ogromno in vsa čast g. Žalniku in njegovi obitelji, da so nas tako izvrstno pogostili.

Vrsto nagovorov pričel je kot predsednik slavnostnemu odboru kanonik dr. Nemeč. Pozdravljajoč vse goste iz Kranjske, Hrvatske, Štajerske, Koroške, napil je v jedrnatem govoru Slovanom naklonjenemu Levu XIII., potem našemu presvetlemu cesarju Franu Josipu, za tem knezoškofu dr. Kahnu, zlatomašniku monsign. Einspielerju ter se naposled zahvalil obema slavnostnima govornikoma (o. Einspielerju in pl. Kleinmayerju) in pevcem Ljubljanskim, ki s svojim krasnim petjem povečujejo današnjo slavnost. Vse te napitnice bile so vspriete z burnimi živioklici, pri napitnici na cesarja zasvirala je godba cesarsko himno, katero je občinstvo stojé poslušalo.

Po gosp. Julija pl. Kleinmayerja krepki napitnici predsedniku slavnostnega odbora, dr. Nemcu, nastopila je gospodična Josipina Vernikova ter govorila S. Gregorčiča „Pozdrav“, katerega smo včeraj v podlistku natisnili. Krasna dikcija Gregorčičeve pesni in naudušeni govor gospodične Vernikove, pronašajoče s pravim srčnim občutkom, napravila sta velikansk utis in ko je končala, zaorili so gromoviti: Živela gospodična Vernikova! Živio Gregorčič!

Oglasili so se za tem pevci Ljubljanski in ko se je prečitelo par dopisov, izmej telegramov pa čestitka vladike Strossmayerja, vsprejeta naudušenimi živioklici, sklenilo se je, da se telegrami, ker je njih število preveliko, ne bodo čitali, ampak priobčili v „Slov. Narodu“ in v „Slovinci“.

Jako mlado, a nadarjeno deklamovalko spoznali smo v sedemletni Roziki Legatovi. Mlada deklica govorila je Virkovo „Slava Slovincem“ tako

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins postlovenil J. P—ski.)

Drugi del.

Štirinajsto poglavje.

(Dalje.)

Mabel se je pomenljivo smehljala spomnivši se, kako naudušeno se je teta vedno za Dudleya zanimala ter se zanj potegovala. Drugih čutov pa njenemu srcu ni izbudilo imenovanje njegovega imena. Dogodke te mladostne ljubezni je opazovala z gledalom svojega spomina, ki je bil s skrbmi in bolestmi obložen; zato so se jej zdeli, da se vrsté bolj mej nje otročja leta nego mej grenke izkušnje nje deviškega življenja.

„No, kako pa je? nadaljevala je Sabija. Ko sem jaz bila še deklica, rekali so: če se češ omožiti, omožila se bodeš, ko bi tudi za pečjo sedela in čakala. A tu lahko večno čakamo in vendar ne bomo videli nikoga, ki bi bil tebi dovolj dober.

Da Mabel, prav v tem je težava, tebi najti dovolj dobrega.“

„Jaz sem videl le jednega moža, ki bi bil zanj dovolj dober“, rekel je Alik, ki je bil nepažen noter prišel.

„In kedo je bil ta izvoljenec?“ vprašala je Sabija.

„Gospod Parcival.“

„No,“ rekla je Sabija, „dobro vem, vi dečki mislite, zanj ni ničesa dovolj dobrega. Parcival je res kaj zal človek in silno prijeten; a na ženitev ne misli. Njegova glava je polna politike. Vrh tega se jaz vedno bojim politikov („political characters“) — ti so najslabši zakonski možje.“

„Tetka Mabel,“ rekel je Alik, čegar misleči duh ga je često od pravega predmeta pogovora v širno polje modroznanstva zavajal, „kaj vi mislite, da bode mož priproste vsakdanje dolžnosti zane-marjal, ker imenitno delo izdeluje ter ima imeniten smoter pred očmi?“

„Alik, jaz mislim, da to vse popolnem zavis od njegovih nagibov“, odvrnila je Mabel. „Če ga naganjata le sebičnost in čestihlepnost, gnal se bode za svojim namenom ne gledé na vse druge dolž-

nosti in zahteve, naj bodo te velike ali male. Tega pa ne verujem, da bi mož, vojen po čisti krščanski dobrohotnosti, zvesto in verno ne izpolnoval pri-prostih svojih dolžnostij, ker tudi po tem hrepeni, da bi človeštvu v večji meri koristil. Alik, ti veš, da parno kladivo, ki veliko množico železa razbije ali pa zviri, lahko razdrobi orehovo lupino, jedra pa vendar nikakor ne poškoduje. Hrepeni le po pravi veljavi in oblasti, potem se ti ni treba bati, da bi se po njej male reči ne ravnale toli dobro, kolikor velike.“

Nikdo ne more dvojiti, da je gospod Parcival kaj nesebičen“, rekel je Alik. „To je dokazal, ko ni bil dosta starši od mene. Tetka, ali veste, da je v osemnajstem letu že kaj lepo zemljišče podedoval od strijca svoje matere? Komaj je postal polnoleten, odnehal ni, da je je delil s polusestro, s hromo vdovo, ki ima več otrok. Sam je za kaj visoko ceno vzel zahodno vlast, polusestri pa je izročil vse drugo razen onega deleža, ki je materi za žive dni zagotovljen. General Parcival se je temu močno ustavljal, ker se je bal, da bi brat v starejših letih to obžaloval. A to se nikakor ni zgodilo; nasproti. Ko je bil pred leti general zbolel ter je polovično

vrlo in neustrašeno, da jej je vse živio klicalo, roditeljem njenim pa čestitalo.

Posebno ovacijo priredila je zlatomašniku gošpa Križajeva iz Celovca. S primernimi nagovori poklanjala mu je razna darila. V svojem imenu torto v podobi mašnih bukev, v imenu sestre torto, predstavljajoča turn kraja Davida, v imenu Eliza betink pa torto v podobi skale, ker je tudi Einspielerjev značaj kakor skala trden.

Bilo je dalje še par napitnic. Gosp. Julij pl. Kleinmayer, poudarjajoč potrebo še 5 podružnic na Koroškem, napil je tem bodočim narodnim trdnjavam, pozneje pa „mali manjšinici“ v deželnem zboru Koroškem, poslancu g. Fr. Muriju.

Kmalu potem pa smo dobili pred oči še jedno mlado deklamovalko, Lenko Pakovo, ki je kaj vrlo deklamovala „Prisego Rožanke“, besedo Julija pl. Kleinmayera. Na večstransko željo priobčimo to pesen, ki slove:

Prisega Rožanke.

V deželi Gorotana,
Kranjca ino Štajerca,
Mej Goričani in Primorci,
Sem Slovenka jaz domá.

Tam, kjer teče bistra Drava,
Kjer v dolini vije se,
Tam, kjer vlada misel prava,
Slavske deklice živé.

Zvesto ljubim domovino,
V kateri sem rodila se,
Kraja drazega ne zabim,
Kjer mi zibka tekla je.

Kjer igrala sem se z brati
Po ledini travnika,
Kjer v nedolžnem sem veselji
Mlade cvetke trga'a.

Kak' prijazno, kak' prelepo
Se mi vse domače zdi,
Kak' prijetno, kak' veselo
Je v domači zemljici!

Saj le v družbi domačinov
Je prijateljstvo doma,
In v slovensko srce moje
Samo glas domači zna.

Torej le za reč domačo,
Za slovensko reč živim,
Tujga blága, tuje šege
Si nikoli ne želim.

Jaz le prava sem Slovenka,
Ki mi tujstvo tuje je;
V tugi in veselji pojem
Krasne pesni národne.

Jaz živela bom po šegi,
Ki Slovencem lastna je,
Bom prijazna, gostoljubna
Zvesto imela bom srce.

Domovino bom ljubila,
Drag mi zmir bo Slave dom;
Pozabiti ga ne morem,
Pozabila ga ne bom.

Torej bratje, duše mile!
S slovom, z djanjem vsi za dom!
Kličejo nas slavne Vile
V kólo k bratom Slavjanom.
(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 23. avgusta.

Minuli teden pokazalo je **naučno ministerstvo** svoje strankarstvo in svojo neprijaznost Slovanom. Odlikovanih je bilo več učenjakov in umetnikov s častnim znamenjem za znanost in umetnost. Avstrijsko in ogersko ministerstvo sta stavili dotične predloge najvišjemu kamorniku, in sicer bilo je to naloga naučnega ministerstva. Doktor Gautsch pl. Frankenthurn odgovoren je za dotična odlikovanja to-transke državne polovice. Odlikovanih je bilo 11 Avstrijcev, toda med njimi samo dva Slovana, dr. vitez Miklošič in Poljak Matejko. Čeh ni nobeden odlikovan, dasi ima češki narod slavne nčenjake in umetnike. Odlikovanih je pa več Nemcev, ki se nikakor posebno ne odlikujejo z znanostjo, ampak le s svojim sovraštvom do Slovanov. Češki listi so zaradi tega jako nevoljni.

Celo v gospodarskih zadevah nečejo Nemci na **Češkem** vzajemno delovati s svojimi slovanskimi sodeželani. Tako se je nedavno obrnila Kmetijska družba za Češko, katere člani so večinoma Čehi, na Zvezo nemških kmetovalcev, da bi se skupno posvetovali o nekaterih kmetijskih vprašanjih. Zveza nemških kmetovalcev pa ni hotela vsprejeti take ponudbe, ker ni misliti, da bi mogli Nemci vzajemno delovati s Čehi, od kar so nemški zastopniki izstopili iz deželnega kulturnega sveta.

Ogerski državni zbor snide se koncem septembra. Vlada mu bode predložila predlogo zakona o reformi financ in več drugih za državo jako važnih predlog.

Vnanje države.

Ko se sestavi novo **bolgarsko** ministerstvo bode prine Koburški odposlal Porti noto, v katerej bode zagotovil, da neče nikakor kratiti vrhovnih državnih pravic Turčije. Stambulov, Stojilov in Radoslavov neso hoteli prevzeti sestavo novega ministerstva. Sedaj bode pa ostalo sedanje ministerstvo do volitev ali bode pa predsednik sebranja sestavil novo ministerstvo. Ministerstvo vnanjih zadev bode prevzel dr. Stransky. Kakor je nemški, ravno tako je sedaj tudi francoski zastopnik v Sofiji pretrgal vsako diplomatično občevanje z bolgarsko vlado. V Plovdivu je hotel o prihodu kneza katoliški škof razobesiti francosko zastavo, pa je temu francoski zastopnik ugovarjal in škof razobesil je papeško zastavo.

Rusija je nagovarjala **bolgarskega** eksarha Josipa, da bi s posebno okrožnico pozval bolgarsko duhovništvo, da naj se ne protivi princu Koburškemu. Eksarh pa tega ni hotel in je odgovoril, da se ne misli mešati v politiko, njemu je skrbeti le za verske zadeve. — „Nord“ piše, da se Rusija ne bode dala zapeljati, da bi zaradi Bolgarije začela kako akcijo.

Če je verjeti nemškim listom je imel pokojni **russki** časnikar Katkov do 2 milijonov rubljev premoženja. Da bi pa njegovim dedičem ne trebalo plačevati raznih pristojbin, je vse premoženje že pred smrtjo podaril svojim dedičem. Za svoje premoženje se ima Katkov zahvaliti največ darilom po kojnege in sedanjega carja. Finančni minister je nekda jako nevoljen, da je Katkov tako prevaril državo. A ta vest prihaja iz nemškega, torej več nego motnega vira, ne zdi se nam verodostojna.

Kakor bi **Turčija** ne imela dovolj skrbij za radi Bolgarije, navstali so nemiri na Kreti. Natančnejih poročil pa o teh nemirih še ni.

Italijanski zbornici se snideta začetkom septembra. V oktobru bode več ministerskih posvetovanj. Razpravljali bodo ministri finančni položaj, nov finančni zakon in urejenje provincijalne uprave. Posvetovali se bodo tudi o zadevah v Afriki.

Na shodu **angleških** radikalnih unionistov v Birminghamu se je izjavil Chamberlain, da se ne strinja s tem, da bi se zatrla irska narodna liga. V drugih zadevah bode pa še vedno podpiral vlado in se potegoval, da Anglija in irska ostaneta združeni.

Ustaja v **Afganistanu** je popolnem zatrta. Puntajoči se Gilzaji ubežali so pred emirovimi vojaki v Pišin in Nazariski rod, ki se je tudi puntal, pa v Zhohtsko dolino in je poprosil angleškega varstva.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 18. avgusta. [Izv. dop.]

Včeraj 17. t. m. sklical je poslanec prof. Šuklje svoje Novomeške volilce, da jim poročal o svojem parlamentarnem delovanju. Dvorana v mestni hiši bila je natlačeno polna in zdelo se je, da so njegovi volilci do moza vsi prišli k shodu. Pozdravivši volilce, dade predsednik župan dr. Poznik besedo g. poslancu.

Gospod poslanec se je oziral v svojem govoru na svoje preteklo ter ob jednem razkril nam načrt za svoje prihodnje delovanje. Petkrat je govoril v zbornici v zadnjem zasedanju ter osobito v svojih manjših govorih ob eksekucijske noveli, o cestarini in regulovanju Krke skušal kar največ moči varovati koristi svojih volilcev.

Z uspehi na zakonodajnem polju on sam ni zadovoljen, osobito ne z nagodbinskimi zakoni. Da se pokaže notranja jedinstvo naše monarhije, uklonila se je vsa Avstrija Ogerski in tako so tudi ob vprašanji teksta na bankovcih podlegli Čehi in Slovenci.

Ti neuspehi torej ne smejo iti na rovaš slovenski delegaciji, ki je letos energično in osobito v budgetnej debati po dogovorjenem načrtu postopala ter si varovala tako vsaj moralni uspeh.

Pa tudi izven zbornice se je marljivo delalo. Govornik je izvršil po naročilu svojih tovarišev spomenico o slovenskih terjatvah, katero je slovenska delegacija predložila grofu Taaffeju. Politčne njene zahteve so znane; v gospodarskem oziru pa se tirja na prvem mestu podpora jedinemu rešilu gospodarskega propada na Dolenjskem — železnici. Kar nam je potem gosp. poslanec o dolenjske železnici povedal, katero zadevo je temeljito proučil, bilo je toli zanimivo in trezno preudarjeno, da mi želimo, naj bi g. poslanec, če že ne cel govor, vsaj ta ekspozice natisniti dal.

Konečno preide govornik na svoje bodoče postopanje. Kakor doslej, tako je pripravljen Taaffeja tudi v bodoče podpirati. Toda taka podpora ne more in ne sme biti brezpogojna, brez izpolnitve naših pravičnih zahtev. „Najbolj“ pravi govornik, osupnila me je zadnja odredba naučnega ministerstva. Ta je stvarno neopravičena. Ljubljanska gimnazija je prenapolnjena. Mi imamo samo 3 deloma slovenske gimnazije. Mesto, da se nam dajo nove paralelke v Celji, Mariboru, Gorici vzame se nam jeden teh 3 zavodov. To je udarec ravnopravnosti v obraz. Ta praksa je nevarna. Kar se danes zgodi s Kranjsko, mora se jutri zgoditi z Novomeško gimnazijo in kar se zdaj godi na šolskem, utegne se drugokrat primeriti na gospodarskem polju.

plačo dobival, podpiral ga je Bayard ter skrbel za odgojo njegove rodovine, dal je celo njegovo hčer Beatrico godbe učiti.

„Alik, kedo pa ti je to povedal? Vender ne gospod Parcival?“ rekla je Mabel, mislivši na Dudleyevo namikovanje, koliko težav je imela rodovina, da je svoje premoženje uredila.

„O, ne! Strijc Henrik slišal je to od gospoda, čegar oče je bil mej varuhi vsega premoženja. To pa vem, da je gospodu Parcevalu hudo delo. Oni dan zjutraj sem mu omenil, kako zelo želim, da bi nekaj starejši šel na zahod ter se tam naselil; pri tej priliki mi je opazil, da je sam v mojih letih hrepenil bivati v Novem Jorku, da ga pa sedaj kaj veseli, da se je bil za zahodno pokrajino odločil.“

„Tetka,“ rekel je Murray, ki je bil ustopil, ko je Alik govoril, „rad bi vedel, zakaj si stari oče dela toli skrbij zarad velikega premoženja. Strijc Henrik pravi, da Alik in jaz bi imela biti jako hvaležna, da si bodeva morala sama kruh služiti, kajti denar bil bi njega skoro ugonobil. Rekel je tudi, da bi bil gospod Parcival sicer povsodi kaj odličen človek, vender bi nikdar ne bil postal tak mož, ko bi se ne bil moral sam napenjati.“

„Bogastvo,“ rekla je Mabel, „daja veliko oblast in vsled tega naklada tudi veliko odgovornost. Nadejam se, če bode ta kedaj bogata, stoprv se bode naučila, kako se mora zares koristno porabljeti.“

Potem so se pogovarjali, kateri poklic naj bi se dečka izvolila, namreč oni, v katerem bi lahko drugim koristovala in tudi sebi uspešno delala; le redki predmet njih pogovora, katerega je Mabel takrat zaključila z besedami:

„Dečka, pozno bode. Teta Sabija je že zaspala; mi bomo pač še imeli mnogo časa pre mišljevati prednost raznih poklicev, predno se bode vama to mudilo. V tem se pa spominjajmo, da je najčastniši poklic vsakemu izmed nas oni, katerega lahko najboljše izpolnujemo. Murray, idi k Melisi po luč! Teta, kaj naj čitamo?“ Nato je Mabel ustala ter vzela sveto pismo in molitvenik na mizi. Ko se je Murray vrnil s svetilko, čitala je po vsakevečerni navadi odstavek iz svetega pisma in priprosto molitev iz malega molitvenika. Teta Sabija se je bila nekda odtegovala tej domači pobožnosti, sedaj se je pa vsake take skupne molitve udeleževala s prav ponižno gorečnostjo. Bolni oče je v bližnji sobi skozi odprte duri slišal vsako besedo

njih nocojšnjega pogovora; skupna molitev mu pa je kar ganile staro srce in svečano je z njimi izrekel Amen.

„Lehko noč, draga!“ rekel je gospod Vaughan, ko je Mabel tiho stopaje ogledala je po njegovi sobi, ali je vse v redu, ter z roko zakrivala svetilko, da bi spečega, kot je menila, ne izbudila.

„Oče, kaj budite?“ vprašala je nekaj začudena.

„Da, draga! budim, popolnoma budim, dosta bolj nego kedaj poprej. Mabel, oči so mi naposled zagledale resnice, katerim so se toli dolgo, — le predolgo — zapirale. Pojdi in poljubi me, predno greš spat.“ In ko je pripognivši se izpolnila mu nenavadno željo, pristavil je: „Draga moja! ti si kaj blago dekle, — velik blagoslov staremu očetu.“

Ko je naslednji večer deček iskal sveto pismo na navadnem mestu, bilo ga ni. Mabel je ustala ter pomagala je iskat; naposled je je našla na mali mizi poleg očetove postelje in v njem njegove naočnice. Tudi pozneje ga je prilično manjkalo in nahajalo se je zmerom na istem mestu; jedenkrat je Mabel celo videla, kako pazno je je stari mož čital.

Govornik želi, da bi slovenski poslanci mogli vztrajati v prijaznem razmerju s Taffejevimi kabineti ali brez izpolnitve naših tirjatev to ne bode mogoče.

Zato prosi od volilcev pooblastila, da sme z drugimi slovenskimi zastopniki stopiti eventualno v opozicijo proti ministru Gautschu ali pa tudi proti celemu kabinetu. To je on dolžan svojej in narodnej časti.

Ta poldrugo uro trajajoči govor bil je posebno ob konci naudušeno odobran. G. dr. Slanc predloži z ozirom na to, da je naša stvar po gospodu poslanci najboljša zastopana in z ozirom na to, da se gledé bodočega postopanja volilci z njim popolno ujemajo to resolucijo: „Zbrani Novomeški volilci a) izrekajo svojemu državnemu poslancu prof. Šukljeju za njegovo dosedanje delovanje svojo zahvalo in popolno zaupanje; b) ob enem pa pričakujejo, da bode na podlagi ravnokar razvitega programa potezal se v soglasji z drugimi slovenskimi poslanci za duševne in gmotne koristi našega naroda, če prav bi v očigled najnovejšim poredbam naučnega ministerstva trebalo stopiti v opozicijo.“

Potem, ko je župan dr. Poznik iskreno pripotočil osobito drugi del ter resolucije, bilu je mej glasnim odobravanjem jednoglasno vsprejeta.

Iz Črnomlja 20. avgusta. [Izv. dop.] Ni še dolgo, kar nas je obiskal državni in deželni poslanec naš g. prof. Šuklje, da poroča o svojem delovanju v državnem zboru. Akopram je bil delavnik, sestalo se je vendar nad 60 volilcev poslušat svojega zastopnika in poizvedet o njegovej bodoči taktiki. V obširnem govoru in pristno nam je narisal svoje in svojih tovarišev solidarno in zložno postopanje, da smo bili povse zadovoljni. Z gromovitim živjo sprejeli smo njega poročilo. Mi Črnomelci smo sicer mirni ljudje ali tistih večnih obljub ne cenimo previsoko, ki nam jih ministerstvo le v zraku riše — stori pa malo ali nič. Zato smo se posebno ogreli, ko nam je poslanec Šuklje izpovedal, da bode morda treba taktiko spremeniti v opozicijo! Ne samo, da nam je poslanec v naša srca videl in in govoril, kakor želimo in zahtevamo, izrekli smo, ne naravnost, da naši zastopniki z vso energijo gledajo, česa pridobiti, ako je pa vse zaman — živela opozicija! Z obljubami ne dosežemo itak ničesar. — Oziraje se na sedanjo delavnost našega zastopnika in pa na bodoče njegove namere, je poslanec popolnem vredn svojega mandata! Zbor volilcev votal mu je jednoglasno zaupanje! Prav.

Uverjeni smo, da je poslanec tudi slišal glasu svojih volilcev, na katere se ima ozirati.

Zlasti opozarjamo svojega poslanca na ministra Gautscha, ki je prišel „ne zidat, nego podirati.“ Šolnino na srednjih šolah nam je povikšal, gimnazijo v Kranju vzpel itd. — he, kake pridobitve za nas Slovence. Se spremembami na spričevalih, klasifikacijskih notah — kaj ti je s tem pomagano ubogi slovenski narod?

Ker stavimo vse zaupanje v poslanca Šukljeja, uverjeni smo, da bode povzdignil svoj glas o pravem času in ako defenzivno ne pribori svojih zahtev, naj postopa ofenzivno! To mu bodi bodoča taktika; ta devizo narekovali so mu oni volilci, ki so mu poslanstvo izročili!

Živio Šuklje, živeli slovenski poslanci v opoziciji.

Zagledavši jo odložil je sveto pismo polagoma in tiho in nikdo ni besedice o tem opomnil.

Polagoma se je toliko opomogel, da je lahko šel iz svoje sobe. Odslej je redoma posedal pri levi v družbini sobi. Neki dan je že več ur tako posedal in v ogenj gledal. Ves utopljen v svoje misli izpozabil je vse krog sebe; kar se je nenadoma ozrl ter hčeri, ki je bila sama v sobi, zaklical: „Mabel, prinesi mi zemljekaze!“

Slušala ga je nerada in vsa se tresoč. Ko mu je zvitek položila v roke, držala ga je še vedno, kajti mislila ga je prositi, naj se ne razburja s tem strahovitim predmetom; a to je opustila zbog otroškega spoštovanja. Njegovo vedenje je bilo kaj določno. Zato mu je izročila vse zemljekaze in zapiske ter je tik njega stojé opazovala njegovo početje. Na nje začudenje je prav premišljeno razpel zunanji zemljekaz ter ga brez obotavljanja pretrgal prek srede in kosca v ogenj vrgel. Potem je razvil drugi zemljekaz, tretjega, četrtega i. t. d. ter je z vsemi isto storil. Vse je sežgal.

Kolikor zeló se je Mabel tudi bala teh lažnih načrtov bodoče sreče, vendar je nenadoma strmela ter se nekoliko tresla gledavši, kako je oče ugoni-

Iz Ilirske Bistrice 22. avgusta. [Izvirni dopis.] Tržaška ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda ni več sama, sestroico ima v Ilirski Bistrici; včeraj popoldne je bil namreč tukaj ustanovni zbor ženske podružnice za Bistriški okraj. Zborovanje je bilo v Čitalnici, a ne — kakor se je nameravalo — na prostem, ker to zaradi slabega vremena ni bilo mogoče. Veliki dež, kateri je lili čeli popoldan, in neljuba pomota, da neso bile na zborovanje povabljene vse gospe in gospodičine, katere so se bile že upisale za družabnice, zakrivila sta, da udeležba ni bila tako mnogoštevilna, kakor se je smelo pričakovati po sijajnem uspehu upisovanja.

Zborovanje otvorila je pooblaščenka glavne družbe, gospa Zofija Šabčeva, naglašala pomen in korist podružnice in dolžnost narodnega ženstva podpirati jo, zahvaljevala se vsem tovaršicam, katere so podružnici pristopile, in toplo pozdravljala one, katere so se udeležile zborovanja. Potem je ista povabila zbor, naj si izbere prvomestnico, katera bode vodila zborovanje. Prvomestnico izvoljena ista gospa predstavila je zboru preč. g. de kana Trnovskega J. Vesela kot zastopnika glavne družbe, kateri potem poprime besedo, pojasnjuje namen in potrebo družbe sv. Cirila in Metoda, podarja, kako daleč že sega potujčenje slovenskega naroda, kako so nekaj Slovenci in Čehi bili sosedje, katere je le Donava ločila, — in kaže na sedanje žalostne razmere posebno na Koroškem, kjer se otroci slovenskih starišev ne morejo uspešno učiti krščanskega nauka v nobenem jeziku; v nemškem ne, ker se ga ne morejo toliko naučiti, v slovenskem ne, ker ne znajo slovenski brati. Dolžnost je naša braniti se narodnega pogina, zato radostno pozdravlja rodoljubke, katere so si osnovale prvo žensko podružnico na Kranjskem: Živile!

Za tem so se razdelila pravila in knjižica „Tisočletnica Metodova“, pravila glavne družbe in podružnice prebrala in vsprejela.

Na to se je vršila volitev začasnega načelnika. Prvomestnico je bila izvoljena gospa Zofija Šabčeva, namestnico gospa Pavlina Bachmanova, blagajnico gospa Ivanka Ličanova in tajnico gospa Marija Hodnikova.

Za tem prebere prvomestnica brzojavni pozdrav Tržaške ženske podružnice, kateri je bil radostno vsprejet.

Sklepaje zborovanje, pravi prvomestnica, da bi bila borba Slovencev z nasprotniki še mnogo težavnejša, ko bi nas ne branile postave, katere nam je dal premili naš vladar, zatorej trikratna slava presvetlemu cesarju Franu Josipu I. in slava vsej cesarskeji rodovini! S tem je bilo zborovanje zvršeno.

Upisalo se je do zdaj v podružnico 12 ustanovnic, 62 letnic in 21 podpornic — torej 95 rodoljubnih Slovencev, a gotovo je, da se bode to število v kratkem še pomnožilo. Zastopane so te-le vasi: Bistrica, Trnovo, Koseze, Bitinje, Prem, Smerje, Zagorje in mlini ob Reki.

Kakor pri vsakem rodoljubnem delu, pojavili so se tudi o tej priliki neverni Tomaži, kateri so prorokovali, da ne bo nič, da je premalo unetosti mej ženstvom itd., — a naposled so se čudom čudili lepemu uspehu, kateri se je v dobrih dveh tednih dosegel. (Za tukajšnjo moško podružnico potre-

bival zarumenele listine in zemljekaze, katere je bila zmerom z nekim strahom opazovala. A znova so jo umirili mirni zadovoljni smehljaji, s katerimi jo je oče pogledoval, ko je bil vse uničil. Še bolj pa je spregledala razumno njegovo početje, ko je roko položivši na sveto pismo na mizi svečano rekel: „Mabel, v bodoče je to moj jedini zemljekaz; in jedina pot, s katero se imajo vse moje misli pečati, je ona, ki k večnemu pokoju pelje. Le predolgo sem hrepenel po minljivim ter sem izpozabil, kar v večno življenje vodi. Otrokom sem hlepel po bogastvu, katero pa bi jim bilo le nevarna zanjka. In otroci so brez moje pomoči iskali in našli biser največje vrednosti. Da, Mabel, kar zaslepljen sem bil gledé na blagostanje svoje rodovine; pa Bog je za me in za moje več in bolje preskrbel, nego bi jaz bil zahteval ali mislil.“

„Oče, vsi smo prav srečni,“ rekla je Mabel, dosta srečniši nego oni čas, ko nas je svet zaradi velikega bogastva zavidal.“

„Draga! to vidim sedaj so sedaj razumem,“ rekel je stari mož z radostnim smehljanjem.

(Dalje prih.)

bovalo se je več kakor pol leta, da se je nabralo kakih 30 družabnikov, mej katerimi so tudi nekatere gospe.) V čast rodoljubnega ženstva Bistriškega okraja boji tu povedano, da ni jedna izmed vseh, katere so bile vabljeni, ni odrekla pristopa k podružnici. Pač — jedna gospa se je vendar našla, katera se je branila pristopiti, ali ta plemenita gospa ni domačinka Bistričanka. Morebiti je nemškega rodu? O kaj še — v beli Ljubljani je tekla njena zibelka, slovenskih starišev je hči, in dober je zaslužek, katerega išče njen gospod soprog — potomec znanega unetega Slovenca in Slovana — mej čisto slovenskim prebivalstvom Bistriškega sodnijskega okraja, — ali mrzko je vse drugo, kar prihaja od inferiornih Slovencev. — mrzek njih jezik, mrzko občevanje z njimi! Kdo izmed prave gospóde bi se tako ponižal, da bi se družil z njimi? Zakaj to omenjamo? Ne zato, ker gospa ni pristopila k podružnici — svobodno je vsakemu pristopiti ali ne — temveč zavoljo motivacije, s katero je odbila dveh častitih dam osobno vabilo: „Kaj bode meni vaša družba, — jaz sem upisana v „Schulverein!“ — Tako je odgovorila visoka ta gospa. Dobro, da se poznamo; to se nam še sanjalo ni, da ima glasoviti „Schulverein“ tudi mej nami svojo častilko in družabnico. Imej jo, ali mi pravimo: Kdor zaničuje Slovence in podpira njihove zatiralce, ne išči kruha mej Slovenci, sicer se nam ne bode zdel „nobel“. Basta!

Želeli bi bili mladi podružnici tudi od neke druge poklicane strani malo manj malomarnosti, katera bi se lahko krivo tolmačila. Nikdo ne odtegni narodnemu ženstvu moralne podpore!

Konečno izrekamo — želeč novi podružnici mnogo uspeha in požrtovalne vztrajnosti — svoje prepričanje, da bi se dale tudi v drugih krajih naše slovenske domovine osnovati jednake in še močnejše podružnice, ako bi bilo manj mlačnosti in malomarnosti, a več trdne volje in narodnega ponosa. V to ime Bog pomози!

Iz Toplice 19. avgusta. [Izv. dop.] Majhen je naš kraj in vsled tega tudi majhno število prebivalcev, a velika je lojalnost, s katero so se zopet letos odlikovali vrli Topličani o priliki rojstnega dne našega presvetlega cesarja. Na predvečer so že vihrale cesarske in narodne zastave z javnih poslopij in bile vse hiše razsvetljene. Krasno odičen je bil knežev grad, potem pa tudi jako okusno vojašnica. Bil je mirozov Topliške godbe, katerega se je udeležilo mnogo občinstva. Zjutraj ob 5. uri je igrala godba budnico po ulicah. Ob 9. uri je bila sv. maša v farni cerkvi, katero je služil gospod župnik Babnik z asistencijo. Navzočni so bili vladni svetnik g. J. Hočevar, polkovni zdravnik g. Thurnwald, nadporočnik g. Andrijan, župan in poveljnik gasilcev g. Kulavice, več drugih gostov, vojniki in tukajšnja požarna bramba z godbo. Petje cerkveno oskrboval je mej sv. opravilom šolski voditelj g. Kalinger s posebno spretnostjo. Pri tej priliki moram pohvaliti izvrsten glas tukajšnje pevke Mete in moški kvartet. Videlo se je, da so pevci Topliški prav dobro izvežbani, kar je omenjenega gospoda gotovo veliko truda stalo. Po dokončani službi božji so defilovali vojniki in brambovci z godbo na čelu pred svojimi predstojniki. Ob 1/2 1. uri je bil slavnostni banket imenitnejših oseb v Gradu. Pri istem je napil zdravico g. Thurnwald na presvetlega cesarja, za njim pa gosp. župnik Rozman na cesarja in cesarico. Pri banketu je svirala godba. Točno ob 4. uri popoldne so se zbrali vojniki in gasilci na glavnem trgu ter potem z godbo odkorakali v prelepo okrašen park, kjer se je na to pričela ljudska veselica. Godci so godli, mladina je pridno plesala in Topliški pevci so nas razveseljevali s svojim ubranim petjem. Le škoda, da je bilo vreme neugodno, drugače bi se bili še veliko boljše zabavali. Za to pa, da se je ta dan tako slovesno praznoval, stekel si je največ zaslug naš vrli gospod župan, kojemu se danes javnim potom najiskrenejše zahvaljujemo za njegov trud in požrtovalnost.

Domače stvari.

— (Iz Celovca) 22. avgusta: Prvomestnik družbe sv. Cirila in Metoda Tomo Zupan se je z zastopniki 4 biskupij poklonil danes imenom družbe Celovškemu knezoškofu Kahn-u. Spremljali so ga kan. Debeljak; vodja prof. Legat; župnik Še; *inik Flego; prof. Pančur; župnik *at. Kržič; mestna kaplana deputacijo uzorno *bi želi božjega

blagoslova in naj je duhovščini in ljudstvu po Korškem priporočena. — Sam je blagovolil potem razkazati poslanstvu svojo lepo palačo in je vso omenjeno družbo, posebno še iz tega razloga, da je prišla od tako daleč častit Andreja Einspielerja, povabil k sebi na obed.

— (Dijaški veselici v Rudolfovem) došli so nastopni telegrami:

Beneške: Junaškemu studenstvu slaven-skemu k dnešni jeho slavnosti volam srdačno: Na zdar! Jur. dr. Edvard Lederer. Z Prahy.

Idrija: Vsem udeležencem srčni „Na zdar!“ Rupnik.

Kamnik: Živeli zbrani dijaki, živeli gosto-ljubni narodni Novomeščanje. Brešar, Janežič.

Krško: Vsem zbranim abiturijentom, upu slovenskega naroda, kliče sokolski: „Na zdravje!“

Ljubljanski Sokol, Valentincič starosta.

Vipava: V duhu z Vami praznovaje veselico podajajo Vam roko v bratski pozdrav in kličejo: Slava! Kostanjevec, Poljšak, Petrič, Florenini

Višnjagora: Zavednemu slovenskemu dijaštvu kliče gromovit: Slava! in Živio! Zbranim dijakom kliče gromovit: Živio!

Dijaki Jurja Ščavniškega.

Ljubljana: Tisoč zdravic pošiljajo vrlemu slovenskemu dijaštvu Gregorič, Turkovi.

Idrija: Pri Wolfovi slavnosti zbrani Ljubljan-ski, Goriški, Mariborski dijaki kličejo vsem udele-žencem: Živio! Slava!

— (Društveno poslopje katoliških rokodelskih pomagačev v Poljskih ulicah) je že dogotovljeno in se bode prihodnje nedeljo bla-goslovilo. Vse poslopje je jako solidno in praktično zidano. V pritličji sta dve bralni sobi, prostorna restavracija s čedno kuhinjo, stanovanje za hišnika, soba za tujce, kopelj. V prvem nadstropju prostorna in lepa društvena dvorana, spalne sobe za društve-nike, ki nimajo stanovanja pri mojstrih, soba, ki je že oddana v najem itd. V drugem nadstropju sta dve jako lepi zasobni stanovanji z lepim razgledom na Kamniške planine. Pod restavracijo je lepa klet, prostorna dovolj za par sto veder. Zada bode društveni vrt s kegljiščem. Kdor si ogleda lepo fasado in vso notranjo tako prikladno uredbo, bode jedva verjel, da se je vse to s prostorom vred zgradilo za 27.000 gld. Društveni načelnik g. Gnezda si je s to hišo postavil lep spominek in stekel velike zasluge za društvo.

— (Ogenj.) V Tschinkelnovi tovarni v Ljub-ljani začelo je včeraj popoldne ob 5. uri goreti. Vnelo se je v sušilnici, kjer se suši ovočje. Na srečo so hitro priskočili mnogoštevilni delavci in ogenj kmalu udušili. Le tej hitri pomoči je pripisavati, da ni nastal velik požar, zlasti, ker tovarniško vodstvo prostovoljne požarne brambe ni po-klicalo na pomoč.

— (Na Reki) bila je preteklo nedeljo de-setletnica tamošnje požarne brambe, ki se pa ni posebno obnesla, kajti deputacija požarne brambe Ljubljanske, ki je bila tudi prisotna, se ne izraža ravno preveč laskavo. Ureditev bila je vse prej nego dovršena in nekateri ognjegasci so nam za-trjevali, da jim je žal, da so sploh šli na Reko.

— (Razpisana) je služba učitelja na jedno-razrednici v Poljanah. Plača 400 gld., službena do-klada 30 gld. in stanovanje. Prošnje do 16. septem-bra na okr. šolski svet v Rudolfovem.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 23. julija. Koburžan semkaj do-spel, naudušeno vsprejet. Župan ga pozdravil, da je obljubo držal in prišel na Bolgarsko. Koburžan odgovoril priporočujoč jedinstvo. Zmer-nost bode iz Bolgarske napravila idealno, jako močno državo. On upa na Porte spravljivo mišljenje.

Sofija 22. julija. Nemčije diplomatski agent, baron Thielmann, dobil ukaz, naj odpotuje v Darmstadt.

Rim 22. julija. V rimskem letovišči Ti-voli začela je kolera. Veliko poletnih gostov ostavilo Tivoli.

Zahvala.

V najprijetnejšo dolžnost javiti svojo iskreno zahvalo vsem, ki so blagohotno pripomeli na pripravo in poveljenje v Idriji dne 20. avgusta 1887.

nemu mestnemu odboru za zdaj gnošno podporo, knezoškofjskemu zastopniku, prečest. g. kanoniku Urbasu, in domačim gg. duhovnikom za daritev slovesne sv. maše in prijazno udeležbo, preblago-rodnemu g. J. Novaku, c. kr. rudniškemu nad-svetniku, za njegovo gostoljubnost, zanimanje in požrtvovalnost, visokost. gg. c. kr. okrajnemu gla-varju Rusu, državnemu poslancu dru. Poklu-karju in deželnemu odborniku dr. J. Vošnjaku, da so slavnost počastili s svojo navzočnostjo, slav-nemu pisateljskemu društvu za prijazen pohod, čest. društvu „Slavec“ za lepo navdušeno petje, vrli ru-darski godbi za neutrudljivo sviranje, Idrijskemu de-lavskemu bralnemu društvu in čitalništvu pevskega zboru za pomoč pri pripravi in pri petji, slavnemu veteranskemu društvu in oddelku uniformovanih ru-darjev, milim svojim rodoljubnim gospem in gospo-dičinam, ki so v proslavo krásnega narodnega praz-nika toliko lepega in vzglednega storili. Slava!

V Idriji, dne 20. avgusta 1887.

Odbor za Wolfovo slavnost.

Avstrijska specialiteta. Mnogoletna izkušstva so dokazala, da se je „Moll-ov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspeš-en lek izkazal. Cena škatljici z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po pošttem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom: 5 (19—6)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—111)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

21. avgusta.

Pri stenu: Heffter iz Lipsije. — Dišter iz Stutt-garta. — Stampf iz Prage. — Šup iz Budimpešte. — Kudler iz Maribora. — Lenk s Krškega. — Mank grof, Ci-okovich, Duma, Maurer, Litscher iz Trsta. — Kummer iz Gorice.

Pri Moll-ov dr. Benda iz Berolina. — Hoffmann iz Dunaja. — Ledner iz Prage. — Ginzel iz Plzna. — Kolo-jani iz Trsta.

Pri avstrijskem cesarju: Wechsel iz Monakovega. — Pethovec iz Zagreba. — Svoboda iz Trsta. — Batič iz Ajdovčine.

Pri virantu: Rohrmann, Valinjen iz Trsta. — Krištof iz Gorice. — Rossi iz Pulja. — Mulley z Vrhnike. — Murgel iz Velicah Lašic.

Umrlil so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:

20. avgusta: Marija Mazi, gostija, 50 let, za vo-denico.

21. avgusta: Matija Skube, mizarjev sin, 7 let, za vnetjem obistij. — Janez Kunaver, delavec, 28 let, za je-tiko. — Josip Makovec, gostac, 75 let, za starostjo.

22. avgusta: Martin Krilo, delavec, 52 let, za pluč-nico.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. avg.	7. zjutraj	730-50 mm.	12.0 C	sl. zah.	obl.	
	2. pop.	733-69 mm.	17.2 C	sl. vzh.	obl.	0-00 mm.
	9. zvečer	736-33 mm.	12.4 C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 13.5°, za 4.° pod normalom.

Dunajska borza

dne 23. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-55	gld. 81-55
Srebrna renta	82-85	82-85
Zlata renta	112-70	112-85
5% marcna renta	96-5	96-45
Akcije narodne banke	885	885
Kreditne akcije	281-90	282
London	125-80	125-80
Srebro	—	—
Napol.	9-95	9-95 1/2
C. kr. cekini	5-94	5-94
Nemške marke	61-55	61-52 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 gld. 50 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogerska zlata renta 4%	—	100
Ogerska papirna renta 5%	—	87
5% štajerske zemljiške odvez. oblig.	—	105
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	100
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	100
Kreditne srečke	100 gld.	180
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	226

Učenci

(591—3)

dobé dobro hrano in stanovanje po nizki ceni v Nemških ulicah št. 6, I. nadstropje.

Učenci

se vsprejmó na hrano in v stanovanje na Sv. Petra cesti št. 37. (598—1)

Praktikanta,

mladeniča, ki je dovršil četrti gimnazijalni ali realni raz-red ali pa trgovsko šolo, ter je zmožen slovenskega in nemškega jezika in razume vsaj nekoliko tudi italijansčine,

vsprejme slovenska tverka v Trstu,

ki se peča z jedilnim blagom na debelo. — Ponudbe se prosí: P. S. št. 2, poste restante Trst. (597—1)

Denar ki se more vrniti od 1 do 10 let v majhnih mesečnih obrokih, realno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več, dobé na po-sodo kavalarji, častniki, industriji, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in de-ščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: F. Gurré, kreditni zavod, Gradec. (515—16)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani ceni sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kr-šičnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 209 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenim.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. — Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mlovrh. — Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pol. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trlje javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d'Arc, devica orleanška. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešernin ali Prešeren, spisal Fr. Levstik. — Telecja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, fran-coski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštne, za posa-mezne zvezke pa 5 kr.

Roks & Drops,

metinke (melisence)

in vse druge trgovinske in fine sladčice

izdeluje

FRANC ŠUMI,

Kongresni trg št. 13 (pri Fischerji) v Ljubljani. (292—10)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.